

POTOVKA MARIČKA IN NJENA KOZA

Tam za vasjo ima svojo revno kočo potovka Marička. Hiša je pokrita s slamo in streha kaže na več krajih gola rebra. Kdo pa naj bi jo tudi popravljaj? Marička prebiva sama v hišici in pravi, da je zanjo

ga ko košček kruha, malo pšena ali kaj podobnega, kar laže utrpe kot denar. Zato ni Marička nikoli brezposelna.

Živali nima druge pri hiši kot nekaj kokoši in navihano kozo Maco. Pravijo, da zna Maca vse, samo govoriti še ne.

Kadar gre Marička od doma, vrže kozi v hlevček vejnik ali sena in žival je zadovoljna ter potrpež-

vse dobro. »Dokler bom živela, bo stala tudi koča, po moji smrti se pa lahko podere«, pravi sosedu, če jo spomni na to ali ono popravilo.

Sicer pa Marička tudi časa nima. Dan za dnem je na poti. V mesto nosi jajca, maslo, zelenjavo, sploh vse, kar ji nalože gospodinje. Iz mesta pa prinaša gospodinjam, kar ji naroče. In to tako pošteno, da ima vedno dovolj naročil. Zato mora večkrat vzeti ročni voziček, sicer bi ne zmogla takih bremen.

Marička je zadovoljna s skromnim dobičkom in od gospodinj ne zahteva za razne usluge nič druge-

ljivo čaka, da se gospodinja vrne. Kozu ji daje mleka, kolikor ga rabi Marička zase, zraven pa še gnoj za vrtnice na koncu hiše in vsako pomlad po dva neizrečeno prijazna kozlička. Brez koze Marička ne more živeti, pravi, da bi se ne imela s kom pomeniti, ko pride domov.

Rastoča stiska za denar je hudo prizadela tudi potovko Maričko. Kupčija je začela pešati in dohodki so postajali vedno bolj pičli. Komaj se je še izplačalo voziti blago na trg. Mestne gospodinje so postajale od dne do dne bolj trde pri kupčiji. Marička je le stežka še

zaslužila za boren kruhek, a kje so pa drugi stroški, ki jih ima vsak človek.

Nekega dne se je vračala Marička s trga prav slabe volje. Doide jo neznana ženska in šli sta skupaj. Obe zgovorni, sta tožili o revščini današnjih dni. Ko sta bili že prav blizu Maričkinega doma, pravi neznanka: »Slišite, mati. Jaz bi vam prav rada pomagala, samo stvar je zelo zaupna. Noben človek bi ne smel tega vedeti.«

»Samo, če je pošteno«, podvomi Marička.

»O, pošteno pa pošteno. Čisto navadna kupčija, le financi ne sme priti na uho. Veste — pri saharinu se precej zasluži...«

Marički je bila zadeva s saharinom že znana. Vendar je malo nezaupno gledala neznanko.

»Le skorajžite se. Jaz ga vam takoj lahko dam.«

In že je molela Marički nekaj zavojčkov.

Pogodili sta se za ceno in tako je zašla Marička skoro nehote na prepovedano pot.

Skrivna kupčija je kar dobro cvetela. Ona neznanka je Maričko stalno zalagala s prepovedanim blagom, ta ga je pa razpečavala okrog znanih gospodinj. Zaslužek ni bil slab in Marička je bila kar zadovoljna, da je našla nov vir dohodka.

Zgodilo pa se je nekaj nepričakovanega. Neko jutro, ko se je potovka ravno odpravljala po prepovedani kupčiji, opazi skozi okno, kako jo mahata dva finančna stražnika naravnost proti njeni koči.

Maričko je zaskrbelo, kaj bo. Slutila je nevarnost in nesrečo. Vrečico prepovedanega blaga je že imela v torbici za denar. Hitro vza-

me vrečico in ker ni vedela za boljšo shrambo, skoči pri zadnjih vratih v hlevček, kjer je gospodarila koza Maca. Vrže ji vrečico na seno v jasli in odhiti spet v hišo.

Finančna stražnika sta vstopila medtem v vežo. Pozvala sta Maričko, da jima pokaže vse prostore in odpre vsa vrata. Brskala sta po skrinjah, omarah, predalih, posteljah, policah, celo poveznjene lonce sta vzdigovala in pregledala tudi denarnico. Marički je postajalo kar vroče in hvalila je na tihem Boga, da jo je očuval nesreče.

Našla nista nič in se opravičila: »Saj veva, da ste pošteni in da vas hudobni jeziki le obrekujejo zaradi saharina. Pa z Bogom, mati.«

»Z Bogom, gospoda«, je kar vzdihnila Marička, tako je bila zbegana spričo takega obiska.

Še je malo počakala, če bi se moža postave le povrnila.

Ko je videla, da jih ne bo več nazaj, je najprej sklenila, da bo to zadnja vrečka, ki jo še razpeča. Šla je h kozi, da bi grešno blago prenesla drugam.

Gleda, išče — vrečke nikjer. Maca jo zvedavo gleda in se sumljivo oblizuje. Marička ne more verjeti. Preišče vse kote, a vrečke ni in je ni.

Hudi jeziki pravijo, da je Marička v tem dvomu kozo Maco obliznila po gobčku in da je imela Maca gobček neizrečeno sladek...

Pravijo tudi, da je Marička takole vzdihnila: »Hvala Bogu in tebi, Maca, da si blago tako dobro skri-la. Ne bom te tepla, saj si bolj pametna in previdna ko jaz in še slajše mleko boš imela poslej...«

Marička pa je s tem dnem res prenehala kupčevati s prepovedanim blagom.